

РЕШЕНИЕ

№ 3861

гр. София, 04.08.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 04.07.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **2888** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от ДОПК.

Образувано е по жалба на Ю С. П. в К. му на ЕТ „Ю. С. – Ю К.” с. Г, общ. П чрез адв. Г И против решение № ПИ-31/23.02.2011г. на директора на ТД на Н. град С., с което е оставена без уважение жалбата на търговеца против отказ на публичния изпълнител за спиране на изпълнителното производство по изпълнително дело № 7175/2010г., обективизиран в писмо изх. № 7175/2010/000008/03.02.2011г.

Жалбоподателят, чрез процесуалния си представител твърди, че оспореният административен акт е незаконосъобразен като издаден в нарушение на чл. 222, ал.1, т. 4 от ДОПК във връзка с чл. 34, ал.1, т.2 т същия кодекс. Изложените в тази връзка аргументи се основават на тезата, че оспорването от длъжника по исков път на вземането, за което е издаден изпълнителен лист, създава висиящност на дължимостта на разноските, в това число и на държавната такса в производството по издаване на изпълнителния лист. Посочва се, че доколкото заплащането на държавната такса е в тежест на страната, която неоснователно инициирала съдебния процес, то към настоящия момент липсва основание държавната такса по Г.д. № 3600/2008г. да бъде принудително събирана от „Ю. С. – Ю К.”. На това основание се счита, че публичното вземане не е изискуемо и не подлежи на изпълнение.

Иска се отмяна на решението и връщане на преписката на административния орган с указания за спиране на изпълнителното производство.

Ответникът – директор на ТД на Н. град С., чрез процесуалния си представител оспорва жалбата.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена срещу решение по чл. 267, ал.1, т. 5 от ДОПК, което подлежи на съдебен контрол по реда на чл. 268 от същия кодекс, от надлежна страна – длъжник в изпълнителното производство по принудително събиране на публично държавно вземане по смисъла на чл. 162, ал.2, т.3 от ДОПК. От представеното по делото удостоверение за актуално състояние от 10.06.2011г. на Благоевградски окръжен съд, по ф.д. № 73/1997г. е видно, че търговецът не е заличен от търговския регистър, въпреки прехвърлянето на търговското предприятие на основание чл. 15 от ТЗ. При подаването на жалбата до съда на 05.04.2011г. е спазен и преклузивният 7 – дневен срок, считано от датата на връчването му – 31.03.2011г., поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е неоснователна по следните съображения:

Страните в процеса не спорят по фактите.

Спрямо „Ю. С. – Юли К.” е образувано изпълнително дело № 7175/2010г. по описа на ТД на Н. град С., за принудително събиране на публично държавно вземане въз основа на изпълнителен лист от 04.03.2010г. на С районен съд, 67 по Г.д. № 3600/2008г., произтичащо от задължение за заплащане на дължимата държавна такса за издаване на изпълнителен лист в полза на ДФ Земеделие за събиране на вземане по договор за кредит от 14.05.2001г.

С молба вх. № 7175-000003/13.12.2010г. длъжникът е поискал спиране на изпълнителното производство на основание чл. 222, ал.1, т.4 във връзка с чл.34, ал.1, т.2 от ДОПК поради наличие на преюдициален съдебен спор по Г. д. № 2330/2010г. по описа на СГС, ТО VI, 14 състав с предмет, съдът да установи, че търговецът не дължи сумата от 333 900 лева по договора за кредит в лева от 14.05.2001г., за която сума е издаден и посочения по – горе изпълнителен лист.

Публичният изпълнител е отказал да спре изпълнителното производство с писмо изх. № 7175/2010/000008/03.02.2011г. Отказът е обжалван по реда на чл. 266 от ДОПК пред директора на ТД на Н. с жалба от 15.02.2011г., който с оспореното в настоящото производство решение № ПИ-31/23.02.2011г. е оставил жалбата без уважение.

В хода на съдебното производство от страна на жалбоподателя се представя съдебно решение № 338/30.03.2011г. по т. дело № 2330/2010г. по описа на СГС, с което е признато за установено, че жалбоподателят не дължи на ДФ Земеделие сумата от 16 695 лева и е отхвърлил иска в останалата му част за сумата от 317 205 лева като недоказан и неоснователен. Решението е обжалвано пред С апелативен съд с жалба подадена на 26.04.2011г.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Атакуваното решение е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 267, ал.1 от ДОПК /в приложимата му редакция в сила от 01.01.2010г./ и в предписаната от закона форма.

В административното производство не са допуснати нарушения, които да са ограничили правото на защита на длъжника – жалбоподател в производството по чл. 266 от ДОПК.

От съвкупната преценка на доказателствата по делото, съдът намира, че не са налице основанията за спиране на изпълнителното производство по чл. 222, ал.1, т.4 от ДОПК във връзка с чл. 34, ал.1, т.2 от същия кодекс. Нормата предвижда спиране на принудителното изпълнение в други случаи, предвидени в закона. Към тези случаи се отнася и наличието на образувано административно, наказателно или друго съдебно производство, което е от значение за изхода му. Следователно не винаги при образувано и висящо административно, наказателно или друго съдебно производство се налага спиране на производството по събиране на публични вземания.

В конкретния случай липсва преюдициалност на висящия съдебен спор по т.д. № 2330/2010г. по отношение дължимостта на публичното вземане, предмет на принудително събиране в производството по ДОПК. Това вземане произтича от задължение на жалбоподателя за заплащане на държавна такса за образуваното съдебно производство по издаване на изпълнителен лист по Г.д. № 3600/2008г. по описа на СРС 67-ми състав на основание чл. 63, ал. 3 от ГПК /отм./. Съдебното производство по издаване на изпълнителен лист в полза на ДФ Земеделие е приключило с влязло в сила определение от 19.02.2008г. на СРС, 67 състав. В резултат на този съдебен акт е възникнало и станало изискуемо публичното задължение на жалбоподателя. В това отношение доводите в жалбата за липса на изискуемост на задължението за заплащане на определената държавна такса за проведеното съдебно производство са неоснователни.

Принципно вярно е застъпеното от процесуалния представител на жалбоподателя становище, че разноските в съдебното производство се определят съответно на уважената част от иска. В конкретния случай не се касае до спорно съдебно производство и до разноски определени в полза на другата страна, а до такова по издаване на изпълнителен лист въз основа на основанията, посочени в чл. 237 и сл. от ГПК /отм./, при което е изключена състезателността. Разноските в това производство са определени с влязъл в сила съдебен акт и се дължат с оглед изхода му - за издаване или отказ от издаване на изпълнителен лист на основание чл. 63, ал. 4 от ГПК /отм./, а не на основание чл. 64 от ГПК /отм./, в какъвто смисъл са доводите в жалбата.

От друга страна задължението за заплащане на държавна такса, предмет на принудително събиране по ДОПК безспорно не е предмет на съдебния спор по висящото т.д. № 2330/2010г., поради което и от тази гледна точка търговският спор не е от пряко значение за изхода на производството по ДОПК, каквото е изискването на чл. 222, ал.1 т.4 от ДОПК във връзка с чл.34, ал.1, т.2 от с.к..

С оглед на изложеното съдът намира крайните изводи на ответника за липса на

основанията по чл. 222, ал.1, т. 4 от ДОПК за спиране на принудителното изпълнение по изп. дело № 7175/2010г. за законосъобразни, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

За пълнота, следва да се посочи, че доводите на жалбоподателя относно момента на образуване на изпълнителното производство по ДОПК с изпращане на съобщението по чл.221, ал.1 от същия кодекс са основателни. От граматическото и систематично тълкуване на нормата, озаглавена „започване на производството” се налага извод, че началото на принудителното изпълнение започва с изпращането на съобщение за доброволно изпълнение. В тази връзка основателно е съображението на процесуалния представител на жалбоподателя, че с това действие се „пристъпва към изпълнение”.

Основателността на тези доводи не оказва влияние върху крайните изводи за липса на предпоставките по чл. 222, ал.1, т.4 от ДОПК и за законосъобразност на атакуваното решение, с което се оставя без уважение искането на длъжника за спиране на изпълнителното производство.

По изложените съображения и на основание чл. 268 от ДОПК, Административен съд, С. град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ю С. П. в К. му на ЕТ „Ю. С. – Ю К.” с. Г, общ. П против решение № ПИ-31/23.02.2011г. на директора на ТД на Н. град С., с което е оставена без уважение жалбата на търговеца против отказ на публичния изпълнител за спиране на изпълнителното производство по изпълнително дело № 7175/2010г., обективиран в писмо изх. № 7175/2010/000008/03.02.2011г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия: